Ochiul vede doar ceea ce sufletul vrea să vadă

On Februarie 24, 2023

Calea pe care o urmează prezentul tău depinde de vederea cu care îți măsori povara sufetului.

Sâmbătă am participat la semi-maratonul din Cluj-Napoca. Alături de mine, aproape umăr la umăr, o alergătoare tânără, foarte bine cotată, m-a ghidat pe tot traseul, mai ales prin locurile nemarcate de organizatori. Întâlnirea noastră a reprezentat forma absolută a unui „entre deux" (dintre Sine și Celălalt) care definește, atât de perfect, spațiul și timpul în care Universul "a aranjat" să se întâlnească doi alergători excepționali, pe aceeași lungime de undă.

O vreme ploioasă. Era mult noroi, făcând ca pământul să fie alunecos. Ne-am ajutat reciproc când a fost vorba de pante abrupte și urcușuri greoaie, curbe periculoase, dar și drumuri line.

Da, am făcut față tuturor provocărilor, dar până într-un moment de răscruce. Parcursesem distanța de 18,7 k, și am ajuns la o vale abruptă, foarte alunecoasă, cu multe cărări. Având pasul mai mare ca al ei, și datorită avântului nemăsurat, am reușit o coborâre mult mai rapidă, atingând iluzoriul liber arbitru al unui mediu care nu impune constrângeri, experimentând un orizont de realitate din spațiul cărților pline cu fapte de vitejie.

Leadership: Viziunea ta despre tine însuți și stăruința cu care urmărești să transpui niște imagini în fapte, duce la o segmentare a continuum-ului unei limitări de fond?

Şi uite așa m-am rătăcit printre cărările necunoscute și nemarcate, faptul acesta reprezentând o spirală adânc înfășurată în abisul finitudinii de sine, o segmentare a continuum-ului unei limitări de fond. Sau mai bine zis, intrând într-un soi de fundal al naturii neprietenoase, mi-am renegat ochiul sinelui, așa cum un dement ateu își reneagă credința, până mi-am dat seama că, de fapt, natura mi-a arătat o parte din mine pe care tot timpul am neglijat-o, și pe care nu o mai pot ascunde.

Valea abruptă și alunecoasă m-a dus la o autostradă. Da, mă rătăcisem. Dar colega mea, nicăieri, deși încă eram străbătut de viziunea unei întâlniri la „drum-jumătate". Nu auzeam nimic, nu vedeam nicio mișcare în pădure. Era imposibil să mă întorc, noroiul și dealul alunecos nu-mi permitea nicio revenire. Intuiția îmi spunea să alerg înainte, să nu mă opresc, să nu răcesc, să ajung din urmă timpul pierdut într-o rătăcire ambiguă. Până la urmă am ajuns la linia de final.

Dar colega mea, nicăieri. Unde era? Încă alerga prin pădure? Soseau la linia de final tot mai mulți alergători, dar pe ea n-o vedeam. Jumate de oră, o oră, două ore, ea tot nu apărea. Sentimentul "tragic" nu era exclus nicidecum de viziunea unei accidentări, un scenariu sumbru, dar nici nu se confunda cu armistițiul făcut între natură și voința umană. Îmbinarea viziunii cu tragicul părea a fi operată mai deplin într-o gravură sumbră a lui Ion Panaitescu, cu titlul "Pădurea Letea", care accentuează clarobscurul unei intrări într-un decor prea straniu pentru a fi rememorat.

Leadership: Poți să îți păstrezi conștiința deplină a esenței tale sufletești în cazul în care îți construiești o imagine a cărei realitate poate fi redată numai printr-o dublă comparație?

Participarea mea la acest scenariu era deplină, conform unei așteptări peste măsură de tulburătoare. În ceea ce privește limitarea de fond cu care mă confruntam, continuu și fără ca vreo scânteie de nădejde să se aprindă în inima apăsată de povara vinei care mi-o atribuiam, aceasta constituia o renegare a esenței mele sufletești, în sensul că ceea ce mă frământa enorm, mă descuraja total, mă demobiliza, mă copleșea, mă împietrea.

O dublă comparație îmi punea sufletul la încercare: felul în care m-am simțit la începutul și pe parcursul cursei, VERSUS felul în care mă simțeam acum. Era un mister total dispariția alergătoarei.

Dintr-un interior sufletesc confortabil, se naște deodată un spirit neliniștit. Mintea îmi era asaltată cu neliniști și întrebări, punându-mi la încercare credința izvorâtă dintr-un *Espersuthar Certrhis Serchomis*, conștientizarea unei răni a sufletului, vibrația unei emoții pozitive a sufletului „gazdă". Era o imagine sumbră, fapt ce îmi tortura imaginația cu tot felul de posibilități. Era aceeași stare de suferință tacită pe care o aborda un personaj din romanul Daniel Martin, scris de John Fowles:

"Doream să-i aud vocea, și vocea ei să-mi amintească de un prezent mai simplu, mai puțin apăsător. Cumva, să trasez o paralelă fără prejudecăți între prevenirea și constatarea consecințelor. Asta trebuie să fi fost marea mea dilemă: teama de a nu-mi vedea încă o dată propriile sentimente și judecăți înșelate. Ca și când sentimentele pe care i le atribuisem ei, și sentimentele mele căpătaseră forme contradictorii în virtutea unei duble comparații: pe de o parte mă tenta misterul, pe de altă parte eram prea încordat, atins de o vină neștiută. Totuși, vedeam o asemănare acolo, în acel moment, între cele două trăiri separate, a ei și a mea. Straniu, ca o mână invizibilă, care se întinde și totuși mă liniștește."

Leadership: Imaginea care îți frânge inima te face să ignori finitudinea sinelui tău datorită unui clarobscur care sugerează mai pregnant ca niciodată "încremenirea" într-un prezent acut?

Posibilitatea conjugării cu sentimentul tragic, ca un glonț abia ieșit de pe țeavă, exista în mintea mea și își făcea loc într-o imagine pe care nu mi-o închipuisem niciodată ca fiind reală. Sau era doar un truc de care se servește viața ca să cloroformizeze conștiințele curate, cele care refuză să închidă ochii în fața tentativelor de unificare a tuturor contrastelor pe un fundament axiomatic unitar? Spun asta fiindcă însăși chipul meu devenise o mască a suferinței și a regretelor, cu orientare spre vina de a nu fi fost îndeajuns de puternic încât să-mi potolesc ambiția de a fi mereu înainte.

Remușcarea este o otravă mortală pentru suflet, mai ales dacă sufletul nu-și găsește alinare printr-o veste bună. Iar eu, eu însumi fiind alternativa unei lumi în care povestea pare interzisă, eu, cel pentru care o singură inimă a bătut la ușa conștiinței, lăsându-i loc să intre în rugăciunea adresată îngerului păzitor, provocând o mică sângerare la nivel de spirit, da, eu însumi îmi reproșam că nu am fost suficient de prevăzător.

Nimeni nu știa ce se petrece în sufletul meu, căci nimeni nu vede ceea ce sufletul experimentează într-un clarobscur care sugerează mai pregnant ca niciodată "încremenirea" într-un prezent acut.

Prietenii alergătoarei înștiințaseră deja organizatorii concursului de ciudata și neașteptata ei dispariție. Într-un final, am înțeles că ea s-a rătăcit ca și mine, de cealaltă parte a autostrăzii care ducea în centrul orașului. A ajuns cu bine la rudele ei. De atunci au trecut două zile. N-am mai auzit nimic de ea. Dar am primit totuși un mesaj în această dimineață, prezentul palpabil apărând din nou în fața mea, făcându-mă să simt vibrația unei emoții îndepărtate, dar de neuitat: *"Regret că n-am trecut împreună linia de finish. Ne vom revedea la concursul din luna aprilie."*

Finitudinea sinelui constituie o desprindere de versiunile tale pozitive anterioare, o anulare a atașamentului față de trecut, față de exterioritate, cursul prezentului tău nemaiavând acele virtuți creatoare a căror însumare reprezintă un caracter frumos.

Ochiul vede doar ceea ce sufletul vrea să vadă atunci când te afli în situația ambiguă de a alege între ceea ce este cunoscut, spre deosebire de ceea ce este necunoscut, sau între reprosul pe care ți-l aduce conștiința și împărtășirea reală a sentimentelor.

Nu uita: Calea pe care o urmează prezentul tău depinde de vederea cu care îți măsori povara sufetului.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochiul-vede-doar-ceea-ce-sufletul-vrea-sa-vada.html